

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně:

- 1) Bc. J. K., narozená X,
bytem X,
- 2) K. P., narozená X,
bytem X,
obě zastoupeny Mgr. Petrou Zelenkovou, advokátkou,
sídlem Hradiště 97/4, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2021, č. j. KUUK/027143/2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně domáhaly zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2021, č. j. KUUK/027143/2021, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Duchcov, odboru stavebního a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 1. 10. 2020, č. j. MD/10161/2020. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a dle § 115 téhož zákona dodatečně povolil na základě žádosti Z. Š., narozené X, a J. K., narozeného X (dále jen „stavebníci“), stavbu „rodinný dům X“, nacházející se na pozemku p. č. XA, XB a XC v k. ú. X (dále jen „stavba“).

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve předeslaly, že napadené rozhodnutí považují za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení věci. Následně uvedly, že byly účastnicemi řízení vedeného stavebním úřadem, ve kterém byla dodatečně povolena stavba. Žalobkyně připomněly, že stavba byla nejprve prováděna v rozporu se společným souhlasem ze dne 14. 8. 2019, č. j. MD/10962/2019, a proto bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. Následně na základě žádosti stavebníků o dodatečné povolení stavby stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil a vedl řízení o této žádosti. Žalobkyně při ústním jednání konaném dne 18. 6. 2020 uplatnily vůči stavebnímu záměru námitky, které se týkaly začlenění stavby, jejího osazení a vlivu na nemovitosti žalobkyň a jejich zastínění.
3. Žalobkyně dále uvedly, že původní společný souhlas se stavebním záměrem byl vydán pro rodinný dům, který měl být podle původní projektové dokumentace samostatně stojící, dvoupodlažní, nepodsklepený se sedlovou štítovou střechou, s výškou hřebene 7,7 m. Stavba byla ale prováděna v rozporu s tímto souhlasem, přičemž tento rozpor spočíval primárně ve faktickém navýšení základů stavby, které v důsledku měnilo úroveň založení předmětné stavby. Z těchto důvodů bylo řízení přerušeno a bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. Žalobkyně dále uvedly, že v rámci oznámení o dodatečném povolení stavby došlo ze strany stavebníků ke změně, konkrétně k opravě výškového souřadnicového systému a úpravě výškových bodů, přičemž nová celková výška hřebene střechy měla být nově stanovena na 8,05 m. Žalobkyně namítly, že faktické navýšení základů, které byly původně postaveny v rozporu se souhlasem stavebního úřadu, již nebylo v daném směru řádně zohledněno. Podle názoru žalobkyň proto stavba převyšuje původní plán o více než 60 % - více než 5,2 m, když takové navýšení již není v souladu s územním plánem obce. Žalobkyně uvedly, že z těchto důvodů nemělo být rozhodnutí podle § 129 odst. 3 stavebního zákona vůbec vydáno, neboť „černá“ stavba stavebníků nevyhovuje zákonným podmínkám. Žalobkyně zdůraznily, že již samotné základy, původně stavěné v rozporu se souhlasem stavebního úřadu, byly stavěny v jiných výškových bodech m. n. m., a konečná výška samotné stavby je tak zcela odlišná, než udává projektová dokumentace a než konstatují stavební úřad a žalovaný. Poukázaly na to, že na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný tvrdí, že pohledově je předmětná stavba dokonce níže než dle stavu z původního návrhu. Žalobkyně upozornily na to, že stavební úřad naopak na str. 5 rozhodnutí ze dne 1. 10. 2020 tvrdí, že se stavba zvýší pouze o 35 cm. Žalobkyně zdůraznily, že ani žalovaný ani stavební úřad stavbu nehodnotili a neměřili na místním šetření, kde by se bez obtíží dalo převýšení změřit. Dle připojené fotodokumentace a měření je zřejmé, že stavba rozhodně pohledově nestojí níž ani se nejedná o navýšení o pouhých 35 cm. Z měření navíc vyplývá skutečnost, že stavba je stavěna v nedostatečné vzdálenosti od sousedních pozemků.
4. Žalobkyně dále uvedly, že stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby stavbu povolil, aniž by se dostatečně vypořádal s přednesenými námitkami žalobkyň co do provádění stavby, její vhodnosti a souladnosti s územním plánem a krajinným rázem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalobkyně rovněž namítaly rozpor skutečné stavby a její výše s projektovou dokumentací, změny projektové dokumentace a vliv stavby na okolí. Žalobkyně rovněž navrhovaly, aby bylo řádně provedeno místní šetření se zaměřením stavby, případně aby byl zpracován geometrický plán či pořizena fotodokumentace z okolních dotčených pozemků. Žalobkyně uvedly, že stavební úřad ani žalovaný řádně stavbu a projektovou dokumentaci nezkoumali a s výše uvedenými námitkami žalobkyň se dostatečně nevypořádali. Žalobkyně zdůraznily, že postup stavebního úřadu a posléze i žalovaného, který jeho postup pouze převzal, je zcela nezákonný, a s ohledem na procesní pochybení i nepřezkoumatelný.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Následně shrnul žalobní námitky a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně na str. 4 a 5. Žalovaný se dále vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. K opravě výškového uspořádání fixu, který se nachází na betonové patce u ocelového sloupku oplocení s pozemkem p. č. XD v k. ú. X, který je na kótě 387,30 m. n. m, žalovaný uvedl, že v původní projektové dokumentaci bylo uvedeno, že tento fixní bod je na kótě 382,00 m. n. m. Žalovaný dále uvedl, že v rámci nového přeměření při zpracování projektové dokumentace k dodatečnému povolení stavby však bylo zjištěno, že se jedná o chybný údaj, jelikož fixní bod se nachází na kótě 387,30 m. n. m. Došlo tak k opravě tohoto fixního bodu dle skutečnosti, tzn. pouze k opravě špatně zaneseného výškového systému fixního bodu, od kterého se následně odvíjela výšková kóta podlahy 1. NP $\pm 0,000\text{m} = 385,62\text{ m. n. m.}$ Žalobkyně od počátku nepřijaly chybu v zaměření a stále se domnívaly, že stavba je vyšší o více než 5 m oproti původnímu společnému souhlasu. Žalovaný uvedl, že ačkoli žalobkyně jako důkaz přiložily fotodokumentaci, výšku stavby stále vztahují k chybně zanesenému fixnímu bodu. Žalovaný dále uvedl, že pokud by však celková výška stavby byla rovna výšce oplocení, reálně by stavba musela být ze dvou třetin zapuštěna do terénu a její výška nad terén by dosahovala maximálně 3 m. Žalovaný trval na tom, že výše popsaná oprava kóty nadmořské výšky fixního bodu nijak nezasahuje do práv žalobkyň.
6. K osazení stavby vůči nivelitě terénu žalovaný uvedl, že dle projektové dokumentace k dodatečnému povolení stavby je stavba do terénu osazena dle původní projektové dokumentace. Rozdíl spočívá v tom, že nově byla oproti původní nivelitě terénu snížena kóta podlahy přízemí o 0,48 m, takže stavba byla oproti původnímu souhlasu celkově zapuštěna do terénu. Toto snížení nijak podle názoru žalovaného nezasahuje do vlastnického práva žalobkyň a bylo popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tato úprava je zřejmá z podkladů pro vydání rozhodnutí – vyplývá ze zaměření výškové kóty podlahy, která je uvedena jak v koordinační situaci stavby, tak v textové části projektové dokumentace D 1.2. stavebně konstrukční řešení. Žalovaný uvedl, že naproti tomu tvrzení žalobkyň, že došlo k navýšení základů stavby, je zcela nepodložené. Ani fotodokumentace přiložená k žalobě neprokazuje, že by stavba byla osazena ve vyšší nadmořské výšce. Tato fotodokumentace podle názoru žalovaného pouze potvrzuje, že původní údaj o kótě fixního bodu byl skutečně chybný. Původní rozdíl mezi kótami u ocelového sloupku a podlahy 1. NP byl 1,2 m a po změně stavby tento rozdíl z důvodu zapuštění stavby do terénu činí 1,68 m, tzn. že kóta podlahy se nachází o 1,68 m níže oproti kótě fixu.
7. K celkové výšce stavby žalovaný uvedl, že v daném případě činí celková výška stavby od kóty podlahy 1. NP po změně 8,05 m, přičemž původním společným souhlasem ze dne 14. 8. 2019 byla povolena stavba o výšce 7,7 m. Rozdíl mezi oběma výškami tedy činí pouhých Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

0,35 m. Žalovaný uvedl, že toto zvýšení nijak nezasahuje do vlastnického práva žalobkyň a bylo popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného se podle názoru žalovaného nelze domnívat, že by předmětná stavba byla provedena o cca 5 m výše, než byla původně povolena, neboť je zřejmé, že v původní dokumentaci pouze došlo k chybnému uvedení kóty. Žalovaný se tedy neztotožnil s námitkami žalobkyň, že rozpor se společným souhlasem spočíval v navýšení základů stavby. Žalovaný uvedl, že si žalobkyně v době, kdy daly souhlas s původním záměrem, neuměly reálně představit velikost stavby, resp. její celkovou hmotu na daném místě, která až nyní, po vlastní realizaci, na ně působí větším dojmem. Žalovaný setrval na svém názoru, že provedenou změnou stavby, která byla předmětem dodatečného povolení, nedošlo vůči stávajícím objektům, tj. sousedním stavbám žalobkyň, k výrazné změně výšky budovy ani k výraznější změně založení stavby, a že tedy ani nedošlo k výrazné změně oproti původně povolenému záměru, která by měla vliv na dotčení vlastnických práv žalobkyň, neboť hmotově ani dispozičně se stavba neliší od původně povoleného záměru, naopak „pohledově“ je umístěna níže.

8. K námitce žalobkyň týkající se rozporu mezi hodnocením stavebního úřadu a žalovaného žalovaný uvedl, že došlo k nepochopení na straně žalobkyň. Stavba skutečně byla oproti původnímu závěru zvýšena o 35 cm, jak shodně uvádí stavební úřad i žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí, nicméně je pravdivý i závěr žalovaného, že vzhledem k tomu, že stavba byla celkově o 0,48 m zapuštěna do terénu, je pohledově umístěna níže, než odpovídá původnímu závěru.
9. Žalovaný dále uvedl, že stavba byla dodatečně povolena se dvěma nadzemními podlažími a podkrovím tak, jak připouští platný územní plán obce Hrob. Nelze tudíž přisvědčit námitce žalobkyň, že stavba není v souladu s územním plánem. Žalovaný k této námitce odkázal na odůvodnění na str. 5 napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že námitku nedostatečné vzdálenosti stavby žalobkyně ve správním řízení neuplatnily a vznesly ji až v rámci podané žaloby. Žalovaný uvedl, že dle předložené souhrnné technické správy je rodinný dům „plošně“ osazen do terénu dle původní projektové dokumentace. Žalovaný pokračoval, že samotné umístění stavby na pozemku ve vztahu k odstupovým vzdálenostem od okolních staveb a pozemků bylo provedeno výše uvedeným společným souhlasem, se kterým žalobkyně vyslovily souhlas. Žalovaný trval na tom, že se námitkami žalobkyň správní orgány zabývaly a řádně je vypořádaly.

Ústní jednání

10. Při ústním jednání konaném dne 26. 4. 2023 právní zástupkyně žalobkyň setrvala na tom, že žaloba je důvodná. Ke čtyřem fotografiím, jimiž soud provedl dokazování při jednání, uvedla, že tyto fotografie zachycují laické zaměření dotčené stavby a prokazují, že tato byla rozestavěna ve vyšší nadmořské výšce oproti hodnotám o nadmořské výšce uvedeným v původní projektové dokumentaci.
11. Pověřený pracovník žalovaného k provedenému dokazování zdůraznil, že z fotografií předložených žalobkyněmi není vůbec zřejmé, o jaký přístroj, kterým byla změřena nadmořská výška, se jednalo. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Soud k návrhu žalobkyň provedl dokazování dvěma fotografiemi, na kterých je zachycena předmětná stavba, přičemž na jedné z fotografií je v červeném kroužku vyznačen přístroj na měření nadmořské výšky. Dále soud provedl dokazování fotografií, na které je zachycena obrazovka, na které je zobrazena výška 388,606 m. n. m. Soud provedl k návrhu žalobkyň dokazování též fotografií, na níž je zobrazena obrazovka přístroje se třemi údaji zobrazenými pod sebou „3.438m 3.486m 3,429m“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud předně uvádí, že žalobkyně bez jakékoli bližší argumentace v žalobě uvedly, že „z měření vyplývá i ta skutečnost, že stavba je stavěna v nedostatečné vzdálenosti od sousedních pozemků.“ Soud podotýká, že žalobkyně v průběhu celého stavebního řízení vůbec nevznesly námitku o nedostatečné odstupové vzdálenosti stavby od sousedních pozemků. Tuto okolnost ve stavebním řízení tedy vůbec nezpochybňovaly, a v tomto směru tak žalobkyně byly ve stavebním řízení zcela pasivní. Soud směrem k žalobkyním zdůrazňuje, že není cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Úkolem správního soudu je posoudit, jak byl zjištěn skutkový stav v předcházejícím řízení před správním orgánem ve správním řízení. Účelem soudního řízení správního tedy není pokračování ve správním řízení.
16. Soud dále poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vymezení požadavků kladených na formulaci žalobního bodu. V rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 379/2006 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné ... Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, k tomu rozšířený Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

senát Nejvyššího správního soudu doplnil, že „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“

17. Velmi obecné a nekonkrétní tvrzení žalobkyně, že „z měření vyplývá i ta skutečnost, že stavba je stavěna v nedostatečné vzdálenosti od sousedních pozemků“, které neobsahuje žádnou skutkovou nebo právní argumentaci, tudíž nelze v kontextu posuzované věci považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto se tímto tvrzením soud nemohl zabývat. Soud nad rámec potřebného odůvodnění doplňuje, že z nové projektové dokumentace vyplývá, že stavba byla umístěna na totožném místě jako podle původní projektové dokumentace, na základě které byl vydán společný souhlas ze dne 14. 8. 2019, č. j. MD/10962/2019. Stejně je tomu i v případě souřadnic umístění stavby pro zápis do katastru nemovitostí, které byly stanoveny totožně v původní i nové projektové dokumentaci.
18. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že ve společném oznámení záměru, který stavební úřad obdržel dne 19. 7. 2019, stavebníci uvedli, že rodinný dům „je navržen jako dvoupodlažní (obytné přízemí a půdní prostor), bez podsklepení a bez garáže, střecha sedlová“. Stavební úřad vydal pro stavební záměr dne 14. 8. 2019 společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru, č. j. MD/10962/2019. Z projektové dokumentace zpracované projektantem J. L., konkrétně z Výškopisného a polohopisného zaměření vyplývá, že fixní bod byl stanoven na kótě 382 m. n. m. Ze Zastavovací situace a usazení do terénu soud zjistil, že původní výšková kóta podlahy 1. NP činila 380,80 m. n. m. Ze Souhrnné technické zprávy ze dne 20. 8. 2018 vypracované týměž projektantem vyplývá, že stavba byla naplánována jako rodinný dům s celkem dvěma podlažími (1. NP a 2. NP), s výškou hřebene střechy 7,70 m a sklonem střechy 30°. V závazném stanovisku orgánu územního plánování ze dne 2. 1. 2019, č. j. MgMT/138637/2018, uvedl Magistrát města Teplice, odbor územního plánování a stavebního řádu, že územní plán obce Hrob stanovuje podmínky prostorového uspořádání a základní podmínky ochrany krajinného rázu následovně: zástavba bude vždy řešena s limitem max. dvou nadzemních podlaží plus podkroví, v případě plochých střech s limitem max. dvou nadzemních podlaží plus ustupující podlaží v rozsahu max. 2/3 druhého nadzemního podlaží a výška zástavby musí být vždy podržena a řešena v kontextu s okolní zástavbou. Orgán územního plánování dospěl k závěru, že stavební záměr je přípustný. Podnětem ze dne 21. 2. 2020 se žalobkyně domáhaly prošetření založení stavby. Podle žalobkyně z okolních indicií vyplývalo, že stavba není založena odborně způsobilou osobou a neodpovídá schválené projektové dokumentaci. Žalobkyně se domnívaly, že projektová dokumentace byla hrubě porušena a coby majitelky sousedních parcel se změnou výšky stavby rodinného domu nesouhlasily. Dne 13. 3. 2020 uskutečnil stavební úřad kontrolní prohlídku stavby, při níž zjistil, že stavba byla prováděna v rozporu se společným souhlasem ze dne 14. 8. 2019, č. j. MD/10962/2019. Výzvou ze dne 19. 3. 2020 byli stavebníci vyzváni k bezodkladnému zastavení prací na stavbě. Dne 16. 3. 2020 podali stavebníci žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad výzvou ze dne 30. 3. 2020 vyzval stavebníky, aby podanou žádost doplnili a stanovil lhůtu k doplnění do 30. 9. 2020. Usnesením ze dne 30. 3. 2020, č. j. MD/4129/2020, stavební úřad řízení o odstranění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona přerušil. Na základě výzvy stavebního úřadu předložili stavebníci novou projektovou dokumentaci ze dne 20. 4. 2020 zpracovanou projektantem J. L. Ze Souhrnné technické zprávy vyplývá, že je beze změny, pouze výškové uspořádání objektu bylo upraveno dle skutečnosti. Ze Stavebně konstrukčního řešení vyplývá, že stavba byla osazena do terénu dle původní projektové dokumentace, pouze byla provedena úprava výškového uspořádání fixu, který byl nově na kótě 387,30 m. n. m. Výšková kóta podlahy 1. NP $\pm 0,000$ m = 385,62 m. n. m., kóta podlahy 2. NP = + 3,150 m. Kóta podlahy přízemí byla snížena oproti původní nivelitě terénu o 0,48 m, avšak konstrukční výška 1. NP byla zvýšena o 200 mm, konstrukční výška 2. NP o 100 mm. Zvýšení 1. NP bylo zdůvodněno možností montáže SDK podkladů pro uvažovaný rozvod VZT či průduchů tepla z krbové vložky do 2. NP. Výška hřebene stávající střechy byla oproti nivelitě původního terénu a výšce hřebene původní střechy níže o cca 0,08 m. V projektové dokumentaci bylo vysvětleno, že celkovým nižším usazením stavby rodinného domu do terénu zůstala výška střechy dle původního záměru – původních parametrů projektu. Na základě stavebníky doplněných podkladů vydal stavební úřad oznámení o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby a pozvání k ústnímu jednání ze dne 20. 5. 2020, kde uvedl, že celková výška hřebenu střechy je nově 8,05 m. Výzvou ze dne 23. 6. 2020 stavební úřad vyzval stavebníky, aby předložili studii zastínění pozemků p. č. 643/13 a 636/26 v k. ú. Hrob, kterou stavebníci dodali. Z Posouzení oslunění pozemků vypracovaného EKOLA group spol. s r. o. vyplývá, že stavba byla umístěna na vrstevnici 385,000 m. n. m., směrem na sever stoupala až k vrstevnici 390 m. n. m. Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2020, č. j. MD/10161/2020, stavební úřad dodatečně povolil stavbu. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podaly dne 14. 10. 2020 odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

19. Soud se nejprve musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Žalobkyně namítaly, že se stavební úřad nedostatečně zabýval jejich námitkami týkajícími se naplnění a změn projektové dokumentace, provádění stavby a její vhodnosti a souladnosti s územním plánem a krajinným rázem a rozporu výše skutečné stavby s projektovou dokumentací. Žalobkyně rovněž namítaly, že nebylo vyhověno jejich návrhům na provedení řádného místního šetření se zaměřením stavby, zpracování geometrického plánu či pořízení fotodokumentace z okolních dotčených pozemků.
20. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí vždy zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z rozhodnutí rovněž musí být zjištěné, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Současné soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Soud rovněž připomíná, že správní orgány nesou odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a to v rozsahu nezbytném pro dané rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 Ads 193/2014-46).
22. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu I. stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
23. Soud k námitce nepřezkoumatelnosti nejprve konstatuje, že ze správního spisu zjistil, že každá ze žalobkyň zaslala stavebnímu úřadu vyjádření ze dne 18. 6. 2020, v nichž žalobkyně namítaly, že oproti původnímu plánu došlo k výškové změně, omezení výhledu do krajiny, omezení soukromí a ostínění. Žalobkyně 1) ve vyjádření ze dne 31. 8. 2020 dále uvedla, že ani doplnění spisu (studie proslunění pozemků) neodpovídá kompletnímu podnětu. Nadále žádala dodání začlenění stavby do terénu a uvedla, že nebyla dodána správná konfigurace terénu a doložen rozdíl mezi odsouhlasenou výškou stavby a nově navrhovaným stavem. Žalobkyně 1) v tomto vyjádření rovněž uvedla, že dojde k podstatnému navýšení stavby, a tím k narušení pohody bydlení.
24. Soud poukazuje na to, že stavební úřad v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 1. 10. 2020, č. j. MD/10161/2020, citoval judikaturu týkající se imisí a pohody bydlení a územní plán obce Hrob. Stavební úřad vysvětlil, že stavba splňuje podmínky prostorového uspořádání a respektuje parametry stávající zástavby v dané lokalitě. Stavební úřad k namítaným výškovým rozdílům vysvětlil, že parametry stavby se oproti původnímu povolení výrazně nezměnily a stavba byla umístěna dle původní situace. Stavební úřad porovnáním původní a opravené projektové dokumentace dovodil, že výškové osazení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavby je vůči fixnímu bodu o 18 cm níže oproti původní dokumentaci a výška stavby se zvětšila o 35 cm. Stavební úřad vysvětlil, že předložená dokumentace mu poskytla dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Projektová dokumentace byla zpracována oprávněnými osobami a řádně opatřena razítky a podpisy oprávněných osob. Soud dále podotýká, že stavební úřad nad rámec projektové dokumentace uložil stavebníkům, aby nechali zpracovat studii oslunění pozemků. Soud dále uvádí, že se stavební úřad rovněž zabýval námitkami žalobkyně, které ve stavebním povolení citoval a následně k nim konstatoval, že mu předložená projektová dokumentace poskytla dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a odkázal na přílehlavou judikaturu. Soud považuje odůvodnění dodatečného stavebního povolení za dostatečné, přičemž na poměrně obecné a stručné námitky žalobkyně stavební úřad reagoval zcela odpovídajícím způsobem.

25. Soud dále připomíná, že žalobkyně ve stručném odvolání namítaly, že došlo k navýšení stavby, že se stavební úřad nevypořádal s jejich námitkami, že stavba narušuje charakter území i okolní zástavby a že v dodatečném stavebním povolení stavebního úřadu chybí doklad o provedeném místním šetření a jeho výsledku. Na námitky žalobkyně dle názoru soudu žalovaný reagoval rovněž adekvátním způsobem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí především ztotožnil s argumentací stavebního úřadu a vysvětlil, že dle předložené projektové dokumentace byl rodinný dům do terénu osazen v původním místě dle předloženého polohopisného měření, pouze byla provedena úprava výškového uspořádání fixu, který se nachází na betonové patce u ocelového sloupku oplocení s pozemkem p. č. XD v k. ú. X, který je na kótě 387,3 m. n. m. Žalovaný poukázal na to, že v původní projektové dokumentaci bylo uvedeno, že se fixní bod nachází na kótě 382,00 m. n. m. Žalovaný zdůraznil, že se jednalo o chybný údaj, neboť fixní bod se nacházel na kótě 387,30 m. n. m, jak bylo zjištěno v rámci nového přeměření. Došlo tedy k úpravě tohoto špatně zaneseného výškového systému fixního bodu, od kterého se následně odvíjela výšková kóta podlahy 1. nadzemního podlaží 385,62 m. n. m, přičemž dle původního zaměření výšková kóta činila 380,80 m. n. m. Žalovaný upozornil na to, že dle územního plánu obce Hrob je výšková regulace zástavby stanovena s limitem maximálně dvou nadzemních podlaží plus podkroví s tím, že výška zástavby musí být vždy podřízena a řešena v kontextu s okolní zástavbou, z čehož plyne, že je v souladu s územním plánem. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že územní plán obce Hrob neobsahuje regulativ stanovující maximální výšku stavby, který by určoval maximální výšku omezenou metry, ale pouze obecněji stanovuje podlažnost budovy, a to s ohledem k charakteru stavby. Žalovaný shodně se stavebním úřadem k namítanému narušení charakteru území i okolní zástavby zdůraznil, že parametry stavby se oproti původnímu povolení nezměnily. Upozornil též na to, že ze správního spisu je dostatečně zřejmé, že stavební úřad vykonal na místě stavby několik kontrolních prohlídek v průběhu řízení o odstranění stavby i v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby a provedl rovněž fotodokumentaci stavby. Žalovaný dále vysvětlil, že protokol o provedeném místním šetření je součástí spisové složky a žalobkyně měly možnost se s ním seznámit.
26. Soud dospěl k závěru, že stavební úřad i žalovaný adekvátně reagovali na námitky žalobkyně v rozsahu přiměřeném rozsahu samotných námitek a vysvětlili, proč považovali skutkový stav za dostatečně zjištěný. Soud se tedy nemůže ztotožnit s námitkami žalobkyně, že stavební úřad a žalovaný stavbu a projektovou dokumentaci nezkoumali a s námitkami žalobkyně se

nevypořádali. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná.

27. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
28. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
29. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
 - a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
 - b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
 - c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
30. Podle § 112 odst. 2 věty první stavebního zákona stavební úřad může upustit od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění.
31. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nesprávného posouzení věci, které žalobkyně spatřovaly v tom, že stavba byla prováděna v rozporu s původním společným souhlasem. Žalobkyně namítly, že stavba převyšuje původní plán o více než 60 %, tedy více než o 5,2 m.
33. V rozsudku ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010–145, Nejvyšší správní soud uvedl, že si vlastníci nemovitostí dotčených zbudováním stavby na sousedním pozemku nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku doposud nestála stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek stěžovatelů či do oken jejich domu, nezakládá stěžovatelům právo na to, aby tento stav přetrval i do budoucna. Stěžovatelé vůči sousednímu pozemku „nevydrželi“ žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují obecné poměry v území, jež jsou vyjádřeny v územním plánu. Nejvyšší správní soud pokračoval, že osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, nemají, a ani mít nemohou, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry územní, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Nejvyšší správní soud k problematice zdůraznil, že změny ve využití v průběhu času, včetně nejruznějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivci jim nemá právo bránit.
34. Soud nejprve připomíná, že mezi účastníky není sporu o tom, že umístění stavby bylo navrženo do zastavěné části obce Hrob v zóně pro obytné bydlení a nebyl zpochybněn ani obsah územního plánu dané obce. Všechny žalobní námitky se týkají pochybení správních orgánů při postupu a při rozhodování v řízení o dodatečném povolení stavby. Soud nejprve konstatuje, že nejruznější stavební aktivity jsou přirozenou součástí vývoje a žalobkyním nesvědčí právo na to, aby byl zachován jim vyhovující *status quo*. Přiměřené omezení vlastnického práva žalobkyně jako vlastníků staveb sousedních nemovitostí je přípustné, včetně případného zhoršení výhledu z jejich nemovitostí.
35. Spor se týká především posouzení otázky, zda je stavba povolená v řízení o dodatečném povolení stavby vyšší, než vyplývalo z původní projektové dokumentace. Žalobkyně argumentovaly tím, že společný souhlas ze dne 14. 8. 2019, č. j. MD/10962/2019, byl vydán pro dvoupodlažní rodinný dům s výškou hřebene 7,7 m, zatímco v řízení o dodatečném povolení stavby byla výška hřebene nově stanovena na 8,05 m. Soud ze správního spisu zjistil, že v původní projektové dokumentaci zpracované projektantem J. L. byl fixní bod stanoven u betonové patky u ocelového sloupku oplocení s pozemkem p. č. XA, a to na kótě 382 m. n. m. Výšková kóta 1. nadzemního podlaží byla stanovena na 380,80 m. n. m. Z projektové dokumentace zpracované týměž projektantem v řízení o dodatečném povolení stavby vyplývá, že došlo k opravě fixního bodu, který byl stanoven u betonové patky u ocelového sloupku oplocení s pozemkem p. č. XE, a to na kótě 387,30 m. n. m. Výšková kóta podlahy 1. nadzemního podlaží stavby byla stanovena na 385,61 m. n. m. Souřadnice pro zápis do katastru nemovitostí byly stanoveny totožně jako v původní projektové dokumentaci. V původní projektové dokumentaci tedy byla nadmořská výška fixního bodu stanovena chybně, přičemž tato chyba byla následně napravena a nikterak nesouvisela s faktickým navýšením základů stavby, jak se domnívají žalobkyně. Výška podlah se tedy původně vztahovala k chybně provedenému zanesení nadmořské výšky fixního bodu. Z opravené nadmořské výšky fixního bodu vycházely v nové projektové dokumentaci výškové kóty 1. a 2. nadzemního podlaží. Vzhledem k tomu, že v nové projektové

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dokumentaci došlo oproti původní nivelitě k hlubšímu zapuštění do terénu a snížení podlahy přízemí o 48 cm, přičemž výšková kóta podlah 1. a 2. nadzemního podlaží byla zvýšena celkem o 30 cm, byla výška hřebene střechy v nižší nadmořské výšce oproti původní nadmořské výšce střechy. Stavba tedy byla skutečně pohledově umístěna níže oproti původnímu záměru a byla osazena v původním místě. Soud proto nemůže přisvědčit tvrzení žalobkyně, že nová stavba převyšuje původní záměr o více než 5 m. Celková výška stavby po změně činila 8,05 m. Původním společným souhlasem byla stavba povolena ve výšce 7,7 m. Rozdíl mezi těmito výškami tedy činí 35 cm, nikoli 5,2 m, jak namítaly žalobkyně. Rovněž ze stavebníky předložené studie Posouzení oslunění pozemků vypracovaného společností EKOLA group spol. s r. o., vyplývá, že hřeben střechy byl ve výšce 8,05 m a stavba byla umístěna na vrstevnici 385,00 m. n. m., směrem na sever stoupala až k vrstevnici 390,00 m. n. m.; i tyto údaje odpovídají údajům o nadmořské výšce v opravené projektové dokumentaci. Údaje o nadmořské výšce fixního bodu a výškové kóty 1. nadzemního podlaží stavby nijak nezpochybňují ani žalobkyněmi doložené fotografie, neboť nadmořská výška zachycená na jedné z fotografií odpovídá údajům o nadmořské výšce obsažené jak v „opravené“ projektové dokumentaci, tak i ve studii Posouzení oslunění pozemků vypracovaného společností EKOLA group spol. s r. o. Námitky žalobkyně, že nemělo být rozhodnutí podle § 129 odst. 3 stavebního zákona vůbec vydáno, neboť stavba stavebníků nevyhovuje zákonným podmínkám, proto nejsou důvodné.

36. Žalobkyně v nadepsaném ohledu rovněž spatřovaly rozpor mezi hodnocením stavebního úřadu a žalovaného. K tomu soud uvádí, že žalovaný i stavební úřad ve svých rozhodnutích shodně uvedli, že rozdíl mezi původně plánovanou výškou a (navýšenou) faktickou výškou stavby činí pouze 35 cm. Toto tvrzení však není nikterak v rozporu se závěrem žalovaného, že v důsledku nižšího zapuštění stavby do terénu je stavba „pohledově“ umístěna níže. Ze strany žalobkyně tedy pravděpodobně došlo k záměně, popř. nesprávnému pochopení, těchto údajů.
37. Soud dále zdůrazňuje, že pokud by stavba byla provedena v rozporu s projektovou dokumentací, které byla v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby doplněna a opravena, bylo by to důvodem, aby stavební úřad (znovu) zahájil řízení o odstranění stavby.
38. Vzhledem k uvedenému tak soud ve věci uzavřel, že je žaloba v mezích řádně uplatněných žalobních bodů nedůvodná, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. tohoto rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměly ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. dubna 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu